

DOPISY

DOPISY LAICKÉHO SDRUŽENÍ SV. DOMINIKA

Texty minulé neděle – 2. postní – nám dokazují, jak důležité je pro víru naše rozumové poznání. Zcela v souladu s řádovým heslem – „contemplata aliis tradere“ – *promyšlené, rozjímané jiným předávat!* Evangelium je zároveň čtvrtým tajemstvím růžence světla. Zkusme v duchu řádové tradice rozjímat toto tajemství a zároveň příběh z Evangelia.

Dovedeme si představit situaci, ve které se ocitli apoštolové Petr, Jakub a Jan, když se ocitli na vrcholku hory Tábor. Vyčnívá daleko výrazněji nad rovinou Hebron, z které se zvedá. Na vrcholku dnes stojí bazilika zasvěcená Mojžíšovi, Eliášovi a především střední loď, proměněnému Kristu. Je to torzo té původní a kolem rozvaliny starověkého kláštera. Dnes tam nechybí obchůdek se suvenýry, ale uvědomíte si, že vše se musilo dovést (kdysi donést) po úzké klikaté uličce, kde se nevyhnou ani dva taxíky, které vás na vrchol přivezou i odvezou.

A na takovém místě Petr bez rozmyslu prohlásí, že tam postaví tři stany. Kdyby uvažoval střízlivě, došlo by mu, že i ta voda se musí obtížně dovážet, že to není místo příhodné k přebývání. Co asi prožíval, co viděl? Určitě to bylo něco víc, než dokážou vyjádřit prostá slova. Byl z poznání Krista tak šťasten, že přestal logicky uvažovat.

I první čtení nás zahanbuje. Dokázali bychom Bohu přinést takovou oběť bez smlouvání či reptání? Pro Abraháma to nebylo tak těžké pochopit. Mnohé okolní národy znaly lidské či dětské oběti, ale přesto musil mít vysoké mínění i poznání Boha, když mu neodepřel vlastního syna. Hospodinovo slovo bylo pro Abraháma dostatečnou zárukou, že z něho vzejde mohutný národ, i když k tomu podle lidského uvažování nebyly předpoklady, když měl obětovat svého jediného tak dlouho očekávaného syna.

Poznání Boha by nás mělo vést k podobné jistotě i k podobnému výkřiku, jaký napsal sv. Pavel do Říma – „Je-li Bůh s námi, kdo proti nám!“

o. Prokop

Benedikt XVI.:**Dospělost ve víře neznamena emancipaci od učení Církve**

Nedostatek pokory a mírnosti, náboženský analfabetismus a falešná emancipace od učení Církve, na jehož místo nastupuje diktatura médií a veřejného mínění – to jsou problémy současné církve, které Benedikt XVI. zmínil během setkání s kněžími římské diecéze. Podle zvyku zavedeného Janem Pavlem II. se papež setkává s klérem své diecéze vždy na začátku postní doby. Při některých setkáních odpovídal na jejich dotazy, dnes nabídl *Lectio Divina*, rozjímání nad úryvkem z listu Efezanům.

Benedikt XVI. zdůraznil, že zachování jednoty Církve vyžaduje pěstování těch evangelijních ctností, které se mezi předkřesťanskými ctnostmi neobjevují. Patří mezi ně především pokora a mírnost. Jak papež poznamenal, mírnost není projevem slabosti. Kristus dokázal postupovat tvrdě, když to bylo nutné, ale nikdy bez dobroty a vstřícnosti.

„Opakem pokory je pýcha, kořen všeho hříchu. Pýcha je arogance, která usiluje zejména o moc, vnější vzhled, chce se ukazovat očím druhých, být někým, něco znamenat, nestará se o to, aby se líbila Bohu, chce dobře vypadat, chce se líbit sama sobě, být přijímána druhými, ba dokonce být druhými uctívána. Je to „Já“ jako centrum světa, všechno se odvíjí od mého pyšného „já“, které ví všechno lépe. Být křesťanem znamená překonat toto pra-pokoušení, které je také jádrem dědičného hříchu: být jako Bůh, být bez Boha – a být pravdivými, upřímnými a realistickými. Pokora je především pravda, život v pravdě. Jde o to, učit se své malosti. Právě ta je totiž mou velikostí, protože tak se stávám důležitým ve velkém tkanivu dějin Boha s lidmi. Uznám-li, že jsem Boží myšlenkou, součástí konstrukce Jeho světa a jako takový nenahraditelný, právě tehdy a jedině tehdy jsem ve své nepatrnosti velký.“

Pokora je tedy především životem v pravdě s vědomím vlastní malosti. Benedikt XVI. slovy, v nichž komentátoři vidí reakci na rozruch interpretovaný jako mocenské boje ve vatikánské kurii, vybídl k realismu pokory, který neusiluje o to vypadat dobře, nýbrž líbit se Bohu. „Myslím, že ona drobná pokoření, která musíme každý den snášet, jsou nám prospěšná, protože nás učí pravdě o nás samých a vysvobozují nás z marnivosti, jež nevede ke štěstí“ – řekl papež. Jak dodal, platí to i v Církvi,

kde se má každý učít přijmout svou pozici, svoji skromnou službu, která je velká v Božích očích.

„Právě tato pokora a tento realismus nás činí svobodnými. Pokud jsem pokorný, jsem také svobodný k tomu, abych se postavil převládajícímu mínění, názorům druhých. Právě pokora mi dává tuto možnost, svobodu pravdy.“

Během setkání s kněžími své diecéze Benedikt XVI. upozornil také na chabé znalosti pravd víry v současné Církvi. Víra totiž není pouze osobním aktem důvěry, nýbrž má také svůj obsah, který nás sjednocuje:

„Velkým problémem současné Církve je neobeznámenost s vírou, náboženský analfabetismus, jak o tom naposled mluvili kardinálové... Tento analfabetismus znemožňuje rozvoj a posílení jednoty. Proto si i my sami musíme znovu osvojovat obsah víry, jako bohatství jednoty a ne jako souhrn dogmat a příkázání. Není možné žít v duchovní nezralosti, v nezralosti víry... Vidíme ovšem, že v našem světě je tomu právě tak. Všechno končí s první katechezí. Buď z ní nějaké jádro zůstane, nebo ne. Věřící se nechává unášet na vlnách světa a není s to jako dospělý kompetentně a s hlubokým přesvědčením předkládat a zpřítomňovat filosofii víry, její velkou moudrost, její racionálnost, aby otvíral oči druhých, otvíral oči k tomu, co je na světě pravdivé a krásné.“

Benedikt XVI. zároveň upozornil, že pojetí zralé a emancipované víry bylo v posledních desetiletích chápáno právě opačně, jako svého druhu obracení se zády k učení Církve. Ve skutečnosti ovšem taková emancipace vede k podléhání diktatuře světa, obecného mínění a médií, takže vlastně o emancipaci nejde – řekl papež při setkání s kněžími římské diecéze.

Převzato z Res Claritatis, Zdroj: RadioVaticana.cz

Víra je záležitostí rozumu, a ne iracionálních pocitů

Arcibiskup z La Plata v Argentině Mons. Héctor Aguer řekl, že církev dává katolíkově k dispozici katechismus, aby poznal pravdy víry, která je „záležitostí rozumu a vůle, a nikoli iracionálních pocitů“.

V televizním pořadu *Claves para un Mundo Mejor* (Klíče k lepšímu světu) arcibiskup řekl, že tento rok si připomínáme dvacáté výročí vydání katechismu katolické církve, který vznikl z popudu blahoslaveného Jana Pavla II. „Toto výročí je vhodnou příležitostí k tomu, abychom si připomněli přínos tohoto textu.“

„Je to velmi důležité, neboť víra není jen pouhý cit nebo náboženská emoce, nýbrž úkon rozumu a vůle, neboť se jedná o osobní přihlížení k Bohu a k tomu, co nám Bůh v Kristu zjevil, tedy k tomu, co nám církev předkládá k věření,“ řekl.

Arcibiskup Aguer uvedl, že „víra vyžaduje poznání a myšlení. A je velmi důležité poznávat obsah víry, aby přihlížení k pravdě víry, která je osobou – Ježíšem Kristem, bylo pevné, vytrvalé a svobodné“.

Řekl, že vydáním katechismu „církev chtěla vyjít vstříc potřebám a problémům moderní kultury, která se táže po pravdě. A zde se nabízí základ pravdy zjevené Bohem, jež má osvětlit smysl života“.

Proto také vyzdvihl iniciativu papeže Benedikta XVI. předložit „Kompendium katechismu“, které prostřednictvím otázek a odpovědí „nabízí stručné definice pravdy víry, svátostí, církevních předpisů, vedení křesťanského života, modlitby a také citace teologů a učitelů církve, světců, a to jak současných, tak i dávnějších“.

A navíc, dodal, existuje *YouCat* či katechismus pro mladé, který byl připraven pro Světové dny mládeže v Madridu v roce 2011 a je určen „chlapcům a dívkám, kteří jsou nadějí pro budoucnost církve i lidstva“.

„Kardinál Newman řekl, že věříme, protože si uvědomujeme, že je dobré věřit, a to nám pomáhá zkoumat obsah naší víry. A tak bych vám chtěl při této příležitosti doporučit, abyste se znovu vraceli ke Katechismu katolické církve,“ řekl.

Převzato z Res Claritatis, Zdroj: ACI Prensa

Z našich pramenů

P. Silvestr M. Braitó OP

Kurs následování Krista (převzato z *Na hlubinu* roč. VI 1931)

2. část: Prostředník náš

Jen Ty jsi Svatý, jása církev v Gloria. A sv. Tomáš vykládá pojem svatosti (2. II. q. 81. a. 8.), že vyžaduje stálosti, nepohyblivosti v dobrém a čistoty ode všeho poskvrnění.

A v obojím jsme prvotním hříchem tak vzdáleni od Boha. Proto správně tž učitel vyjadřuje lidský život jako návrat k Bohu, návrat nejprve podobností k Němu a pak návrat stále stupňovaným připodobňováním k Němu. V tom jest svatost, přiblížení se k podobnosti Boží. Od svatosti základní, jež nás činí dítkami Božími a účastnými na Jeho přirozenosti

k vyspělosti těchto Božích dítek, jež jest svatostí v dnešním běžně užívaném smyslu.

Byli jsme k tomu povoláni, abychom došli k Otci, abychom vyrostli hodně v čistotě a nepohnutelnosti v dobrém. Ale sami ze sebe bychom toho nedovedli, protože jsme byli vzdáleni od Boha vůbec. Pokud stojí vina mezi námi a Bohem, nemožno se dostat ke svatosti Otcově, protože jest mezi námi nepřekročitelná propast. Potřebujeme nutně prostředníka svatosti.

Proto řekl Ježíš o sobě, že jest Cestou. Je Cestou, protože je jediným nejvyšším Veleknězem a protože všechno kněžství ostatní jen Jím má své jméno a svůj smysl. Ježíš jest Knězem, jediným, nejvyšším a proto je Prostředníkem. Je Prostředníkem mezi Bohem a lidmi, mezi nebem a mezi zemí. Aby mohl zprostředkovati mezi nebem a zemí, musí míti právo zastupovati všechno tvorstvo u Tvůrce a musí býti tak milý Bohu, aby Jeho zprostředkování bylo Bohem přijato. Jen pak může lidstvu zprostředkovati Boží milost a lásku a svatost a jen tak může podávati důstojně všechnu snahu a touhu a dychtění tvorstva po Bohu.

Byli jsme stvořeni ke svatosti. Sv. Pavel to neustále zdůrazňuje, že to je vůle Otcova, posvěcení naše. A Ježíš ještě jasněji vyslovuje tutéž myšlenku, když dí: Budte dokonalí jako Otec váš v nebesích dokonalý jest. A když Bůh je neměnitelný v dobru a daleko vzdálen od nejmenší poskvrny, co plyne z toho, než že se má rozvinouti náš život jako život dítek Božích tímto dvojím proudem.

Jestliže však potřebujeme Krista Cesty jako prostředníka, potřebujeme Krista Cesty též jako vzoru. Jednou láskou a jedním životem Kristus obojí uskutečnil. Projděme v duchu obojí, abychom si uvědomili, že máme právo býti svatými a že máme povinnost jimi býti.

Je dvojí svatost. Svatost zasvěcení čili řádu statického, a svatost zdokonalování čili řádu dynamického, činného. Prvá pak je služebníkem a pomocníkem svatosti činné.

Každý tvor samým faktem stvoření jest a má býti Bohu zasvěcen. Jenom Bůh může býti jeho posledním cílem. Všechno stvoření nemá jiného účelu a smyslu, než aby vzdávalo Bohu slávu a čest. Všechno stvoření má volati každým zlomkem svého bytí slávu Páně. Nejvyšší pak slávou Boží je Ježíš Kristus, protože Jeho zasvěcení službě Boží je nejdokonalejší, jaké vůbec lze si mysliti. V Něm je spojena lidská přirozenost s přirozeností božskou v jedné osobě Věčného Slova. Proto je Kristus nejsvětější, protože je co nejdokonaleji spojen s Bohem. To je zasvěcené, co přechází výlučně do služby Boží, co je vyňato ze služby lidské, jako svaté nádoby, jako svaté osoby jen Bohu zasvěčené. Když Bůh přijme toto zasvěcení, zasvěcení se

dovršuje. Hypostatické spojení přirozenosti Božské a lidské v Ježíši Kristu uděluje jemu zvláštní svatosti, vyšší, než je svatost posvěcující milosti, protože v posvěcující milosti naše skutky stále zůstávají skutky lidskými, kdežto činy Ježíše Krista pro Jeho hypostatické spojení byly činy Věčného Slova, třebaže byly to činy i pravého člověka.

Máme býti tvory zasvěcenými Bohu. Celý život náš má jenom Bohu patřiti. Toužíme po tom, aby celé naše bytí, všechno naše snažení jen Jemu patřilo. Chápete, že jenom přes Krista je nám to možno? Jak jinak by bylo přijato naše zasvěcení Bohem? Vždyť vinou stali jsme se nepřáteli Božími! Jenom v těsném spojení s Ježíšem Kristem můžeme směle, třebaže s pokorou, vzhlížeti k lásce Otcově, že přijme zasvěcení naše Jeho službě. Tím pak důvěryplněji můžeme patřiti k nebi, protože Ježíš Kristus je svým hypostatickým spojením korunou všeho tvorstva. Nikdo není tak Bohu blízko, jako Ježíš Kristus. Hmota je podrobena duchu, duch je podřízen řádu milosti, řád milosti je podřízen faktu obnovení dětství Božího, jež se stalo skrze Ježíše Krista, takže všechno tvorstvo intimně a těsně je spjato s Kristem. Vše je podrobno Kristu, a protože je Ježíš tak dokonale spojen, proto tak dokonale všechno tvorstvo může přijíti k Otci. Kristus je svorník, jenž spojuje všechna žebra chrámová, která se pnou k nebesům. A jenom v Něm a Jím mohou se k nebesům vzpínati.

A tak je Ježíš pro rozumové bytosti též prostředníkem svatosti uvědomělé, svatosti dynamické, svatosti činné, svatosti připodobňování Otci. Ten je svatý, kdo je dokonale spojen s Bohem, a když se jedná o bytosti rozumové, ta bytost jest svatá, jež se schopnostmi svými nejvyššími, tedy rozumem a vůlí, tedy uvědoměle, spojuje s Bohem svým. To je svaté, co je čistě a pevně spojeno s čistým a nezměnitelným. To je svaté, co se nedá poskrvniti něčím, co není Bůh, co se nedá odtrhnouti tím od Boha, co zůstává věrně pravému dobru a poslednímu pravému cíli. Čili svaté je to, co je podobné Bohu v Jeho svatosti.

Protože pak se jedná o tvory lidské, jímž byl dán život, jistě jim byl dán ten život jen za jediným účelem, aby tento život naplnili připodobňováním se stále vzrůstajícím Bohu. Když byla dána nám posvěcující milostí svatost základní a když k této základní svatosti ještě nám byl dán život a příklad Kristův a milosti a svátosti, kam jinam toto vše může směřovati než k tomu, aby dítky Boží vyrostly, aby se přiblížily svým životem ke svatosti Boží.

Kristus pak jest i zde nám Cestou, vzorem. K osobní svatosti je třeba, aby k věčnému určení službě Boží, k věčnému zasvěcení přistouplivo vědomé příklonění se k této službě, přijetí této služby, vůle stále věrně,

a možno-li i lépe a věrněji tuto službu vykonávat. Proto nestačí k pojmu kněžství, aby bylo službou, nýbrž, aby tato služba byla vykonána dobře a dokonale. Tak je štěstím naším, že vlastním Knězem Nového zákona je Ježíš Kristus a že všechno ostatní kněžstvo je jen služebníkem kněžství Jeho, jež přineslo jednu nejsvětější Oběť, kterou nic nemůže poskvřniti, ani kněz nejzvrhlejší. Kristus je vzorem svatosti naší, jež jest jinak řečeno vzdálením od hříchu. Kristus byl hříchu ze všech nejdále, protože byl naprosto bezhříšný a protože byl k tomu ještě neschopný hřešiti. Jeho činy byly činy věčného Slova, proto, kdyby byl schopen hřešiti, bylo by hříchu schopno Slovo věčné.

Vidíme ubohost svou, děsíme se cesty své, ale září nám na ni příklad Ježíše Krista. Jistě nikdy nedosáhneme čistoty, bezhříšnosti a svatosti Jeho, ale On, bezhříšný, čistý a svatý jest přece jen Bratrem naším. Jsme spojeni s Ním svazky nejsvětějšími, Láskou Jeho a Krví Jeho.

A proto právě Jeho bezhříšnost a Jeho dokonalost je nám zárukou, že Jeho silou, Jeho působením můžeme se dostat do blízkosti Otcovy. Stačí, abychom se spojili s Ním, abychom se vrhli prosbou, pokorou, klidným následováním Jeho života do náručí Jeho vedení. Přišel proto, aby nás přivedl k Otci. Sám je nejsvětější a proto je nám zárukou, že Jeho vedením opravdu můžeme přijít k Otci. Ve své lásce osvětlil nám každý okamžik, každou okolnost života, pro všechny potřeby života dal nám svátosti, zdroj milostí svých a sil. Zařídme každý okamžik svého života podle Jeho příkladu, vůle, pravdy a milosti a promění se celý život náš ve službu Otci, ve svatou, přijatou, bohubitou bohoslužbu.

Prosby o modlitby

a) *obecné (převzato z OPuscula):*

- ... za magistra řádu fr. Bruna Cadoré
- ... za pražského arcibiskupa kardinála Dominika Duku OP
- ... za otce provinciála fr. Benedikta OP a bratry zastávající provinční officia
- ... za projekt přestavby pražského kláštera
- ... za nová povolání pro všechny větve dominikánské rodiny
- ... za naše bratry a sestry, kteří kdekoli na světě trpí kvůli výkonu své služby
- ... za apoštolské působení v médiích, především na internetu
- ... za projekt křesťanského knihkupectví OLIVA
- ... za nemocné členy, příbuzné a přátele dominikánské rodiny
- ... za naše bratry a sestry působící ve školství
- ... za naše bratry studenty ve Francii
- ... za znojenské mnišky, které hledají nový příbytek
- ... za projekt kláštera mnišek v Praze-Lysolajích

... za rozvoj teologie a křesťanské filosofie na Teologické fakultě v Čes. Budějovicích
 ... za Postupovy v jejich stále těžší životní situaci

b) speciální (MS Plzeň):

... za našeho otce biskupa Františka
 ... za naši diecézi
 ... za naše zemřelé členy známé i neznámé
 ... za naše nemocné členy
 ... za naše členy, kteří se nemohou dostavovat na společná setkání
 ... za naše členy, kteří s naším MS nejsou v kontaktu
 ... za naše představené a za Boží pomoc pro všechna důležitá rozhodnutí
 ... za našeho řádového asistenta otce Prokopa
 ... za farnost v Dobřanech
 ... za bratry v plzeňském konventu
 ... za farnost u Panny Marie Růžencové v Plzni
 ... za farnosti všech našich bratří a sester
 ... za našeho adoptovaného syna Udaye Kumara Gallelu
 ... za otce biskupa Anthony Poola
 ... za kurnoolskou diecézi

Přejeme hojnost Božího požehnání:

Narozeniny

Kateřina Keplová	6.3.1940
Jordán Bašl	16.3.1969
† Růžena Jana Krausová	21.3.1922
Diana Váňová	24.3.1937

Časné sliby

† Otomar Vojtěch Hana	13.3.1992
† Marie Zdislava Hlaváčová	5.4.1940

Věčné sliby

Anna Stará	11.3.1994
Inocenc Starý	11.3.1994

Svátek

† Antonín Patrik Vlasák	17.3.
† Ema Josefa Romová	19.3.
† Vilemína Josefa Ziková	19.3.
† Věra Anunciáta Pímerová	25.3.

☺ ZPRÁVY ☹

Příští schůzka MS bude 3. dubna od 16 hod.

DOPISY – informační měsíčník laiků O.P. Vydává Laické sdružení sv. Dominika – Místní sdružení Panny Marie Růžencové, Jiráskovo nám. 30, 301 54 Plzeň; <http://pmr.op.cz>; e-mail: j.horacek@centrum.cz.

Pouze pro vnitřní potřebu. Neprodejně. Odpovědný redaktor Jan Vincenc Horáček.

Příspěvky zasílejte na výše uvedené adresy. Redaktor si vyhrazuje právo příspěvky upravovat a krátit.